

FOTO: Aas Ulf

Finstemt fortellerteater

Vakkert, vart og finstemt fortellerteater over Jon Fosses roman.

ELISABETH RYGG

Oppdatert: 30.jan. 2009 11:30

**Svein
Tindberg,
Benedicte
Maurseth**

«Andvake»

Monologen fremføres med innlevelse av Svein Tindberg, med nydelig tonefølge av hardingfelespilleren Benedicte Maurseth. Den enkle fortellingen om Asle og Alida er både vakker og vond, og vil gå rett inn i hjertet til de fleste.

Den er poetisk, stillferdig og trist.

Forestillingen er et samarbeidsprosjekt mellom Det Norske Teatret og Rikskonsertene. Etter å ha blitt kåret til Årets unge folkemusiker for to år siden, fikk Benedicte Maurseth muligheten til å velge seg et prosjekt.

Valget falt på Fosses tekst, som hun på Prøvesalen fremfører sin egen musikk til. Med seg har hun fått en skuespiller som ikke er ukjent med å stå alene på en scene med en stor teater tekst. Det er fjorten år siden Svein Tindberg levendegjorde Markusevangeliet, og fem år senere Apostlenes gjerninger, på strak arm og til enorm publikumssuksess. Fosses Andvake har også klare religiøse undertoner.

Ikke rom i herberget.

Det unge ugifte kjæresteparet er alene i verden og rømmer fra hjembygden for å finne arbeid og husrom i Bjørgvin. Men det var ikke rom i herberget. Ingen slipper dem inn, kanskje fordi Alida er høygravid og snart skal føde. Men Asle og Alida tyr til tøffere og mer dramatiske handlinger enn hva Josef og Maria gjorde for å få husly. De både stjeler og utøver vold.

Teksten er lavmælt, full av legendestoff, lengsler, svik og forbrytelser. Men aller størst er kjærligheten. Og Andvake er en vakker kjærlighetshistorie. Beretningen om de to ensomme, fattige og forkomne menneskene er rørende. Å være andvaken betyr å være søvnløs. Teksten er både virkelighetsnær og drømmeaktig.

Det er en klassisk Fosse-tekst preget av hans gjenkjennelige språk og fortellerstil. Men uten skuespilleren Svein Tindberg og musikeren Benedicte Maurseths tilstedeværelse og flotte innsats er det ikke sikkert at teksten hadde klart seg så godt på scenen som den gjør her. Monologen fremføres vart og finstemt. Tindberg både spiller personene og forteller handlingen. Som Asle bærer han på et feleskrin. Den fattige unge mannens felespill knyttes opp til Maurseths vemodsfylte spill. Musikken, som er full av både sorg og håp, veves inn i handlingen og skaper atmosfære og stemning.

Lavmælt uttrykk.

Regissør Kjetil Bang-Hansen har gitt dette tragiske legendestoffet et lavmælt uttrykk. Han gir tid og rom til ord og toner. Det er blitt assosiativt teater, med et nøkternt og rensket scenebilde fra scenograf Helge Hoff Monsens side.

I hans tomme rom med bare to enkle benker, er omgivelsene redusert til et bakgrunnsbilde med antydning til bymiljø, med fjell og stjernehimmel.

Her står teksten og felespillet i sentrum. Innenfor disse sceniske rammene kommer fortellingen om Asle og Alida frem - og angår oss.